אשמים ולהענישם במאסר, בהגלייה או בגרוע מכך. הבעיה היתה שתוצאות השימוש באמצעים כאלה נגדו לרוב את המצופה, והם דווקא ליבו את מאבק הנשלטים. המרד הראשון שפרץ במצרים נגד השלטון הבריטי בא כתוצאה מהגלייתם למלטה של ארבעת מנהיגי המחנה הלאומי, ולא להיפך. יוקרתם של הבריטים הושפלה כאשר תוך זמן קצר נאלצו להחזיר את הגולים כי לא היה להם עם מי לנהל משא ומתן מדיני, משהבינו שאין מנוס ממנו. ככלל, בעיית היוקרה מילאה תפקיד מעניין בתהליך. הממשלים סברו לא־פעם שהם חייבים להגיב בכוח רב כי אמינות השלטון או יוקרת הצבא היו מונחות על הכף. בסופו של דבר, משהבינו שאין פתרון צבאי לבעיה אלא פתרון מדיני בלבד, הם נחלו ביזיונות גדולים יותר כשנאלצו לחזור בהם ולנקוט בצעדי חרטה כמו הוצאת ניירה הטנזאני מבית הסוהר או החזרת מקאריוס הקפריסאי מסיישל כדי שיסייעו לממש פתרון מדיני.

מדיניות "היד החזקה" הכזיבה לא משום שלא היתה אפקטיבית; להיפך, ברוב המקרים היא היתה יעילה ביותר. המגרעת שלה היתה שהישגיה המיידיים זרעו זרעי פורענות חמורה יותר לעתיד. ילדים שראו את אביהם מוכה לנגד עיניהם הפכו בשלב הבא למגויסי תנועות טרור. הלקח המצטבר אינו משאיר ספק בכך שיד חזקה מרחיבה בסופו של דבר את מעגל הטרור. כמה ממעשי האכזריות הקשים בוייטנאם בוצעו על ידי "חניכי" היד החזקה הצרפתית בשלב הקודם.

אחת הטענות הרווחות שהושמעו על ידי ממשלים רבים הייתה שיש צורך להשליט סדר ביד חזקה על מנת שאפשר יהיה לנהל משא ומתן מדיני עם הנשלטים בתנאי רגיעה. הטענה שצריך להפסיק לירות על מנת שאפשר יהיה לדבר נשמעת הגיונית למדי, אך לרוב לא כך התנהלו הדברים למעשה. במציאות התנהלו דיונים מדיניים לעתים קרובות בצל מהומות אלימות מתמשכות. גם כאשר מתחיל משא ומתן בתנאי רגיעה, הוא עצמו מחולל לא־פעם מעשי אלימות משום שהגורמים הקיצוניים ביותר ינסו תמיד לטרפד הסדר של פשרה, וככל שמתקדם ההסדר כן יגבירו את אלימותם. בשנים 1947–1949 התנהל משא ומתן, בחסות האו"ם, לפתרון בעיית אינדונזיה בשעה שההולנדים עמדו מול התקוממות קומוניסטית בחלק אחד של המדינה ופעולות גרילה של לאומנים בחלקים אחרים. אין בהסכמה לנהל משא ומתן בעוד האלימות נמשכת משום אובדן יוקרה, שכן מנקודת מבטם של הנשלטים, הנכונות של השולטים לחתור לפתרון